

MINISTERIE VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

VLAAMSE MEDIARAAD

Advies nr. 2002/006

Betreft: de richtlijnen van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake elektronische communicatienetwerken en -diensten en de Beschikking inzake het Radiospectrumbeleid (*Publicatieblad E.G.* 24 april 2002, afl. L 108).

1. Met een brief van 30 mei 2002 vraagt Vlaams Minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, Dhr. Van Mechelen, om advies omtrent de richtlijnen van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de elektronische communicatienetwerken en -diensten en de Beschikking inzake het Radiospectrumbeleid, verschenen in het Publicatieblad van 24 april 2002, afl. L 108 (teksten elektronisch beschikbaar via <http://europa.eu.int/eur-lex/>). Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat inmiddels de “privacyrichtlijn” van 12 juli 2002 (*PB. L.* 31 juli 2002, afl. 201) en een aantal uitvoeringsmaatregelen van de Commissie (Richtsnoeren met betrekking tot marktanalyse en vaststelling van aanmerkelijke marktmacht; Aanbeveling betreffende relevante productmarkten die in aanmerking komen voor *ex ante*-verplichtingen; Besluiten tot oprichting van een Europese Groep van regelgevende instanties en van een Beleidsgroep Radiospectrum) het nieuwe regelgevend kader voor de elektronische communicatiesector hebben aangevuld of eerstdaags zullen aanvullen.
2. De Vlaamse Mediaraad, in vergadering bijeen te Brussel op 16 september 2002, brengt unaniem volgend advies uit. Dit advies beperkt zich bewust tot enkele kernpunten die de hoofdbekommernissen weergeven binnen de sector in Vlaanderen; voor meer details over de impact van de nieuwe communicatierichtlijnen op de omroepsector in het algemeen verwijst de Raad naar het document van het ONP-comité van 14 juni jl., hier opgenomen in bijlage (ONPCOM02-14REV1).
3. Met betrekking tot het **toepassingsgebied** van de nieuwe richtlijnen inzake de elektronische communicatie, merkt de Vlaamse Mediaraad op dat zij zich – in tegenstelling tot de momenteel nog geldende telecommunicatierichtlijnen – niet langer beperken tot de telecommunicatiesector in enge zin, maar dat zij in principe van toepassing zijn op elk transport van elektronische communicatiesignalen (dus inclusief het transport van elektronische signalen voor radio en televisie; let wel, de richtlijnen zijn *niet* van toepassing op de inhoud van de diensten die via elektronische-communicatienetwerken met behulp van elektronische-communicatiediensten worden geleverd, zoals de inhoud van omroepprogramma's, financiële diensten en bepaalde diensten van de informatiemaatschappij).

De Vlaamse Mediaraad wenst er de aandacht op te vestigen dat het nieuwe Europese pakket zich op de grens bevindt tussen een aantal verschillende bevoegdheidsniveaus in België. De federale overheid is bevoegd voor zowel de reglementering van de telecommunicatie als de mededinging. De Gemeenschappen daarentegen hebben de radio-omroep en televisie onder hun bevoegdheid. Tenslotte valt op te merken dat ook

sommige aspecten (vooral inzake het aanleggen van draadgebonden of draadloze infrastructuur) minstens gedeeltelijk tot de bevoegdheid van de Gewesten zouden kunnen behoren.

De Mediaraad kan de optie van de Vlaamse overheid om naar een zo ruim mogelijke bevoegdheid met betrekking tot de elektronische verspreiding van openbare informatie ondersteunen en erkent het belang van één enkel aanspreekpunt voor zowel inhoudelijke als technische aspecten. Toch kan niet voorbij worden gegaan aan het feit dat het Europese regelgevend kader in België slechts succesvol kan worden geïmplementeerd binnen een stabiel institutioneel kader. *Overleg tussen alle betrokken overheden is bijgevolg strikt noodzakelijk om bevoegdheidsconflicten te vermijden.* In de praktijk zou eraan kunnen worden gedacht om met betrekking tot een aantal aspecten – en mits het respecteren van de bestaande bevoegdheidsverdeling – een samenwerkingsakkoord tussen de betrokken overheden af te sluiten. De Vlaamse Mediaraad is de mening toegedaan dat dit akkoord zich op meerdere niveaus zou kunnen situeren¹, gaande van de onderlinge afstemming van organisatie en bevoegdheden van de respectievelijke regulerende² instanties op federaal en gemeenschapsniveau, over de oprichting van een gezamenlijke regulerende instelling, tot de uitwerking van gemeenschappelijke wetgevende bepalingen.

De Mediaraad is de mening toegedaan dat minstens de onderlinge samenwerking tussen het BIPT, de omroep-toezichthouders van de Gemeenschappen, en de Raad voor de Mededinging, in een samenwerkingsakkoord moet worden vastgesteld. Dergelijke samenwerking wordt opgelegd door de richtlijnen (zie artikel 3, 4° Kaderrichtlijn) en dient dus **vóór 24 juli 2003** te zijn geregeld. Daarenboven wordt de noodzaak ervan ook door de Raad van State in een recent advies³ sterk beklemtoond: *“Het gemeenschappelijk regelgevend kader [...] kan alleen geldig worden omgezet als vooraf een samenwerkingsakkoord gesloten wordt, zoals bedoeld in artikel 92 bis van de voormelde bijzondere wet van 8 augustus 1980, tenzij de wetgever, met een bijzondere meerderheid, voorziet in een bevoegdheidsverdeling die, naar het voorbeeld van de Europese regelgeving, een onderscheid zou maken tussen de transmissie van elektronische communicatie en de inhoud ervan.”*

De Vlaamse Mediaraad stelt vast dat de betrokken bevoegde instanties er momenteel van uit lijken te gaan dat het huidige – dit betekent: overeenkomstig de arresten van het Arbitragehof uit 1990 en 1991 en volgens de criteria die het Hof laatst in zijn arrest van 31 oktober 2000 naar voren heeft geschoven⁴ – onderscheid tussen “telecommunicatie” en “omroep” ook in de toekomst nog zal kunnen worden gehanteerd als bevoegdheidsrechtelijk criterium in België. Ondanks zijn overtuiging dat de opkomst van allerlei nieuwe digitale, interactieve beeld- en geluidsdiensten dit onderscheid steeds moeilijker werkbaar maakt⁵, acht de Mediaraad het opportuener om dit fundamentele debat over de draagwijdte van het begrip omroep eventueel te koppelen aan de herziening van de Richtlijn Televisie zonder Grenzen⁶, en niet aan de implementatie van de communicatierichtlijnen (mede gelet op de beperkte timing voor de omzetting ervan). Dit neemt niet weg dat de Mediaraad ervoor pleit om de denkoefening, zoals die in de Franse Gemeenschap werd uitgevoerd, met het oog op het uitwerken van een “horizontale” regelgeving overeenkomstig het lagenmodel (waarbij een functioneel onderscheid wordt gemaakt tussen de informatieproductie, het informatieaanbod en het informatietransport⁷; zie <http://www.csa.cfwb.be> voor de ontwerptekst van het nieuwe franse omroepdecreet) reeds op te starten, in samenhang met doch onafhankelijk van de omzetting van de Europese richtlijnen.

4. Hoe dan ook staat nu reeds vast dat naar aanleiding van de omzetting van de nieuwe Europese richtlijnen inzake elektronische communicatie de **Vlaamse omroepdecreetgeving** zal moeten worden aangepast, in het bijzonder de bepalingen betreffende de kabelnetwerken (“elektronische communicatienetwerken”) en het toezicht op de markt. De Vlaamse Mediaraad stelt zich de vraag of deze gelegenheid niet kan worden aangegrepen om een “coördinerende” herziening van het bestaande audiovisuele beleidskader door te voeren (bijvoorbeeld met het oog op de integratie van het Decreet van 3 maart 2000 inzake het gebruik van normen voor het uitzenden van televisiesignalen, of het Decreet van 17 maart 1998 houdende regeling van het recht op vrije nieuwsgaring), op voorwaarde uiteraard dat hierdoor de timing van de omzetting van de communicatierichtlijnen niet in het gedrang komt.
5. Op het vlak van de **nationale regulerende instantie** (NRI) merkt de Vlaamse Mediaraad op dat de nieuwe richtlijnen een juridische en functionele onafhankelijkheid opleggen van de NRI ten opzichte van marktspelers. Behoudt de overheid de eigendom van of de controle over één of meerdere marktspelers, moet er een daadwerkelijke scheiding gerealiseerd worden tussen de regulerende taken (zoals het toezicht op de markt, de aanduiding van ondernemingen met aanmerkelijke marktmacht met daaraan gekoppeld het eventuele opleggen van *ex ante*-verplichtingen, de toewijzing van radiofrequenties⁸, enz.), enerzijds en de met eigendom of zeggenschap verband houdende belangen anderzijds. Vermits het Vlaams Commissariaat voor de Media reeds als onafhankelijk orgaan is geconstrueerd, pleit de Mediaraad ervoor om, in plaats van (alweer) een nieuwe instantie op te richten, het VCM als NRI naar voor te schuiven⁹. Hij merkt daarenboven op dat artikel 11 van de Kaderrichtlijn specifiek met betrekking tot de toekenning van doorgangsrechten (graafrechten) ook op het lokale niveau een structurele scheiding oplegt; er zal met andere woorden onderzocht moeten worden of de bevoegdheid van de gemeenten om de plannen van aanleg goed te keuren te catalogeren valt als “*het verlenen van een recht om faciliteiten te installeren op, over of onder openbaar domein*”, en in die zin mogelijk in conflict kan komen met hun participatie in de kabelintercommunales.
6. Wordt het VCM als NRI ingericht, dan dienen diens bevoegdheden aanzienlijk te worden uitgebreid. Zo dienen onder meer het toekennen van individuele gebruiksrechten voor radiofrequenties¹⁰ en het toezicht op de naleving van de machtigingsvoorwaarden tot de opdrachten van de NRI te behoren. Volgens de nieuwe richtlijnen is één van de voornaamste bevoegdheden van de NRI echter het bewaren en stimuleren van de concurrentie. Essentieel daarin is het concept van **onderneming met aanmerkelijke marktmacht** (of sterke marktpositie, **SMP**). Aan een onderneming die over een dergelijke sterke positie op een bepaalde markt beschikt, dient de NRI onder bepaalde voorwaarden bijkomende verplichtingen te kunnen opleggen (inzake transparantie, non-discriminatie, het voeren van gescheiden boekhoudingen, het aanbieden van toegang tot en gebruik van netwerkfaciliteiten, dan wel prijscontrole of kostentoerekening).

Dit concept – dat in het telecommunicatierecht reeds verschillende jaren wordt gehanteerd – is nieuw in het audiovisuele landschap. De visie die erachter schuilt, namelijk de totstandbrenging en bescherming van een vrije mededinging, dient bij de toepassing van het begrip in de omroepsector (of juist, wat betreft ‘het transport van omroepsignalen’ en de ‘omroepnetwerken’) aangevuld te worden met bijkomende

overwegingen ingegeven door aspecten van culturele en taalkundige eigenheid en mediapluralisme. De Vlaamse Mediaraad roept daarom op om bij het uitwerken van de regelgeving voldoende aandacht te besteden aan het evenwicht tussen de verschillende beleidsdoelstellingen en -principes die door de nieuwe richtlijnen worden geïdentificeerd (zie artikel 8 Kaderrichtlijn: bevorderen van de concurrentie, bijdragen aan de ontwikkeling van de Europese interne markt en bevorderen van de belangen van gebruikers, culturele en taalkundige verscheidenheid en pluralisme).

Tenslotte wenst de Vlaamse Mediaraad te benadrukken dat al deze nieuwe taken voor de NRI ongetwijfeld zullen resulteren in een hogere werklast. De Vlaamse Mediaraad benadrukt bijgevolg dat aan de NRI – eventueel na een studie van de behoeften terzake – voldoende middelen en expertise ter beschikking dienen te worden gesteld.

7. Aanzienlijke wijzigingen dringen zich eveneens op met betrekking tot de voorwaarden voor **toegang tot de markt**. De richtlijnen (in het bijzonder de Machtigingsrichtlijn) bepalen immers dat het aanbieden van elektronische communicatienetwerken en/of -diensten in principe niet langer mag worden onderworpen aan een individuele vergunning (uitzonderingen gelden alleen voor radiofrequenties en nummers, waarvoor wel nog “individuele gebruiksrechten” gehandhaafd kunnen blijven). Alle voorwaarden die een onderneming moet naleven, dienen rechtstreeks in de wet- en regelgeving te worden opgenomen. Van de betrokken onderneming mag enkel worden vereist dat zij een voorafgaandelijke kennisgeving indient. Hieruit vloeien met andere woorden directe implicaties voort inzake het bestaande regime voor de kabelnetwerken (artikel 105 e.v. Gecoördineerde Omroepdecreten), dat voortaan zal moeten uitgaan van het principe van de algemene machtiging (waaruit *minstens* het recht op *behandeling van de aanvraag* van de betrokken onderneming om graafrechten dient voort te vloeien). Aangezien de toekenning en het gebruik van frequenties wel nog aan een individuele vergunning mag worden onderworpen, kan de bestaande regeling voor de draadloze omroepnetwerken ook naar de toekomst toe in principe behouden blijven.

Wat het aanbieden van netwerken en diensten in het algemeen betreft, lijkt het voor de Vlaamse Mediaraad evident dat van de ondernemingen die de markt wensen te betreden, een *kennisgeving* zou worden vereist. Deze kennisgeving dient de NRI immers toe te laten een actueel overzicht te bewaren van alle marktpartijen. Om redenen van transparantie adviseert de Vlaamse Mediaraad verder om aan elke onderneming die een kennisgeving indient automatisch een ontvangstbewijs te bezorgen (evenwel zonder dat een onderneming dit ontvangstbewijs dient af te wachten alvorens haar activiteiten aan te vangen).

De Vlaamse Mediaraad wenst nog onder de aandacht te brengen dat de richtlijnen de mogelijkheid voorzien om een stelsel van verhandelbaarheid van radiospectrum (*‘secondary trading’*) uit te werken. Omwille van de noodzaak aan een diepgaande reflectie met betrekking tot deze thematiek, wordt er evenwel in het kader van dit advies niet verder op ingegaan.

Conform het voornemen van de Vlaamse Minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media om een zo ruim mogelijke bevoegdheid na te streven op het vlak van de regelgeving voor de elektronische communicatiesector, signaleert de Vlaamse Mediaraad tenslotte dat de Kaderrichtlijn expliciete bepalingen bevat inzake doorgangsrechten (“rechten voor het installeren van faciliteiten”), bijvoorbeeld

omtrent het transparant en niet-discriminerend karakter van de te volgen procedures. Specifiek in ons land rijst de vraag welke overheid hiervoor bevoegd zou zijn. Traditioneel wordt ervan uitgegaan dat de graafrechtenregeling een accessorium vormt van de omroep- resp. telecommunicatiebevoegdheid (cf. artikel 110 e.v. Gecoördineerde Omroepdecreten, resp. artikel 97 e.v. Wet Overheidsbedrijven). Evenwel werd in het verleden reeds geopperd dat deze materie evenzeer tot de Gewesten zou kunnen behoren op grond van hun bevoegdheden inzake ruimtelijke ordening, openbare werken en vervoer¹¹. Inmiddels werd van deze bevoegdheid reeds gebruik gemaakt om op Vlaams niveau een vergunningen- en retributieregeling in te voeren voor het gebruik van de openbare wegen voor leidingen, netwerken en lokale installaties die dienen voor het vervoer of de distributie van “informatie, grondstoffen en energie” (*Besluit van de Vlaamse regering van 29 maart 2002 betreffende het toekennen van vergunningen, het vaststellen en innen van retributies voor het private gebruik van het openbaar domein van de wegen, de waterwegen en hun aanhorigheden, de zeekering en de dijken, B.S. 30 mei 2002*). Zonder zich te willen uitspreken over de waarde van deze of gene argument gehanteerd voor het claimen van bevoegdheden op de verschillende niveaus, dringt de Mediaraad aan op duidelijkheid omtrent deze problematiek.

8. Wat de **consumentenbescherming** en **universele dienst** betreft, merkt de Vlaamse Mediaraad op dat het gros van deze bepalingen in de richtlijnen enkel betrekking hebben op de telecommunicatiesector in strikte zin. Artikel 22 Universeledienstrichtlijn, betreffende de kwaliteit van de dienst, geldt in principe voor alle elektronische communicatiediensten, doch bijlage III waarnaar dit artikel verwijst, bevat uitsluitend parameters voor spraaktelefoniediensten. De volgende bepalingen zijn specifiek op de omroepsector van toepassing: artikel 24 Universeledienstrichtlijn, inzake interoperabiliteit van digitale televisieapparatuur voor consumenten, *juncto* bijlage VI (overgenomen uit de Richtlijn Televisienormen van 24 oktober 1995 zodat de huidige bepalingen in het Decreet van 3 maart 2000 en het Besluit van 13 oktober 1995 grotendeels lijken te voldoen) en artikel 31 Universeledienstrichtlijn, inzake **must carry**. De Mediaraad stelt vast dat artikel 31 de mogelijkheid (doch geen verplichting) voorziet voor het opleggen van doorgifteverplichtingen, zonder nauwkeurige criteria te verschaffen over welke categorieën van omroepen een *must carry*-statuut kunnen toegekend krijgen (daarover zou een in de maak zijnde mededeling van de Commissie meer duidelijkheid moeten verschaffen). Wel worden de volgende algemene voorwaarden opgelegd aan doorgifteverplichtingen: zij moeten *redelijk, evenredig* en *transparant* zijn, alsook *noodzakelijk om duidelijk omschreven doelstellingen van algemeen belang te verwezenlijken*¹². Hoewel dit laatste niet uitsluit dat ook privaatrechtelijke omroepen van een *must carry*-statuut kunnen genieten, zal hiervoor ongetwijfeld een gedegen (niet-economische) motivering moeten worden gegeven. In dit verband kan erop worden gewezen dat kabelmaatschappijen reeds langer de “wildgroei” van *must carry*-zenders in Vlaanderen aanklagen. De Mediaraad wenst dan ook in herinnering te brengen dat de Vlaamse overheid onder Europese druk een herziening van de *must carry*-regeling in het vooruitzicht heeft gesteld (cf. Beleidsbrief Media van oktober 2001), en dringt erop aan te vernemen wat de stand van zaken is in dit dossier. Tevens lijkt verduidelijkt te moeten worden, overeenkomstig artikel 31, 2^e lid Universeledienstrichtlijn, of de doorgifteverplichting gekoppeld zal worden aan een vergoeding voor de distributeur, en door wie deze vergoeding betaald dient te worden: door de zender of – aangezien *must carry* in het algemeen belang wordt opgelegd – van overheidswege...

9. Aangezien **voorwaardelijke toegangssystemen** traditioneel voor omroepuitzendingen worden gebruikt, zijn de bepalingen betreffende eerlijke, redelijke en niet-discriminerende toegang tot decoders uitgewerkt door de overheden die bevoegd zijn voor omroep¹³. De artikelen 5 en 6 van de Toegangsrichtlijn vermelden evenwel de mogelijkheid om de bestaande verplichtingen (van toepassing op *alle* aanbieders van voorwaardelijke toegangssystemen, en niet enkel diegene met SMP) hetzij af te schaffen (mits bepaalde voorwaarden vermeld in artikel 6, 3^e lid Toegangsrichtlijn daarbij worden nageleefd), hetzij uit te breiden naar nieuwe faciliteiten, zoals elektronische programmagidsen (EPGs, *electronic programme guides*) en toepassings-programmaverbindingen (APIs, *application programme interfaces*)¹⁴. Deze laatste zorgen niet alleen voor het functioneren van interactieve omroepdiensten, maar besturen tevens de benodigde software voor interactieve diensten als elektronische post, bankieren op afstand, interactieve spelletjes, e-commerce, e-government, enz., die – behalve het feit dat zij via het televisietoestel worden aangeboden – met omroep in traditionele zin niet veel meer te maken hebben. Het lijkt de Mediaraad dan ook aangewezen dat de federale en Gemeenschapsniveaus een zekere samenwerking voorzien binnen deze materie.
10. De Mediaraad stelt vast dat op Europees niveau geopteerd is voor een industrie-gedreven aanpak van **standaardisering** en interoperabiliteit van elektronische communicatienetwerken en -diensten in het algemeen, en van digitale televisiediensten en -apparatuur in het bijzonder, waarbij de nationale overheden enkel de rol van katalysator toegewezen krijgen (artikelen 17 en 18 Kaderrichtlijn: “*de lidstaten moedigen het gebruik van [gemeenschappelijke] normen en/of specificaties...aan*”; “*om te zorgen voor een vrije informatiestroom, pluralisme van de media en toegang van consumenten tot culturele diversiteit, moedigen de lidstaten...leveranciers van digitale interactieve tv-diensten/eindapparatuur...aan om een open API te gebruiken*”; enz.). De Raad wenst er evenwel op te wijzen dat in andere richtlijnartikelen bestaande interoperabiliteitsverplichtingen voor digitale televisieapparatuur uit de Richtlijn Televisienormen (Richtlijn 95/47/EG van 24 oktober 1995) in al dan niet gewijzigde vorm overgenomen zijn, en dat uit deze artikelen wel verplichtingen voortvloeien voor de lidstaten om een zekere normalisatie en interoperabiliteit bij digitale televisieapparatuur niet alleen te bevorderen, maar ook te *waarborgen*. Het gaat meer bepaald om:
- artikel 4, 2^e lid Toegangsrichtlijn over het behoud van het breedbeeldformaat;
 - artikel 6, 1^e lid, *juncto* bijlage I, deel I, (c) Toegangsrichtlijn inzake de mogelijkheid voor fabrikanten van decoders om een gemeenschappelijke interface in te bouwen,
 - en tenslotte artikel 24, *juncto* bijlage VI Universeledienstrichtlijn met betrekking tot het Europese gemeenschappelijke coderingsalgoritme, de ontvangst van vrije signalen, en open interfaces bij analoge en digitale televisietoestellen.
11. Met betrekking tot de specifieke institutionele procedures die de richtlijnen in het leven roepen met het oog op samenwerking met buitenlandse regulatoren en met het oog op de harmonisering van de Europese interne markt, wenst de Vlaamse Mediaraad zijn bezorgdheid uit te drukken dat deze procedures een aanzienlijk risico op vertraging van het beslissingsproces van de NRIs kunnen inhouden. De te ontwerpen regelgeving dient bijgevolg een goed evenwicht tussen beide belangen te garanderen.

12. Zonder de noodzaak aan samenwerking in twijfel te willen trekken, uit de Vlaamse Mediaraad overigens dezelfde bezorgdheid omtrent de procedures voor samenwerking tussen de regulatoren van de verschillende Belgische bevoegdheidsniveaus (*supra*). De samenwerking zoals voorzien in de richtlijnen (tussen de regulatoren voor telecommunicatie en omroep onderling, maar ook tussen deze beide en de Raad voor de Mededinging) en waartoe ook de Vlaamse Mediaraad oproept, mag de efficiëntie van het beslissingsproces niet nodeloos in gedrang brengen. Opdat een evenwichtige regeling tijdig tot stand zou komen, acht de Mediaraad het van essentieel belang dat de verschillende wetgevende niveaus niet langer talmen met het opstarten van onderling overleg.

Samenvattend

De Mediaraad is de mening toegedaan dat:

- gelet op het ruime toepassingsgebied van de communicatierichtlijnen (*elke transmissie van elektronische signalen, met inbegrip van omroepsignalen, doch NIET de inhoudelijke aspecten van omroep*) de Vlaamse omroepdecreetgeving zal moeten worden aangepast en dit tegen **24 juli 2003**;

- deze aanpassing zich hoofdzakelijk op drie niveaus zal situeren:

- toegang tot de markt: het vervangen van het vereiste van een individuele vergunning voor de aanleg en exploitatie van kabelnetwerken door een algemene machtiging, bij voorkeur met voorafgaandelijke kennisgeving (een individuele vergunning blijft wel nog mogelijk in geval van toekenning van frequenties);
- oprichting van een onafhankelijke nationale regulerende instantie (NRI): de aanpassing van de bevoegdheden en de werking van het VCM;
- toezicht op de markt: de introductie van het concept "*onderneming met aanmerkelijke marktmacht*" en de mogelijkheid tot het opleggen van *ex ante*-verplichtingen;

- de problematiek van de *must carry*-regeling een heet hangijzer blijft, waarover een apart advies zal worden voorbereid;

- minstens over coöperatie en onderling overleg en/of informatieuitwisseling tussen de diverse regulatoren voor de telecommunicatie- en omroepsectoren in ons land (o.a. BIPT, VCM, CSA) en de Raad voor de Mededinging een samenwerkingsakkoord dient te worden afgesloten.

Daarenboven pleit de Mediaraad voor het opstarten van een diepgaande reflectie en debat over het vraagstuk van de convergentie, zonder evenwel de timing van de omzetting van de richtlijnen hiervan te laten afhangen.

Brussel, 16 september 2002,
Namens de Vlaamse Mediaraad,

Prof. Dr. E. De Bens
Voorzitter Vlaamse Mediaraad

Bijlage:

ONP (OPEN NETWORK PROVISION) COMMITTEE (DG INFSO/A2), *Working Document: The 2003 regulatory framework for electronic communications – Implications for broadcasting*, 14 juni 2002, ONPCOM02-14REV1 (te consulteren op de website - onder 'library' - van het ONP-comité; <http://forum.europa.eu.int/Public/irc/infso/onp/home>)

Eindnoten

- ¹ Cf. Philippe GÉRARD, Robert QUECK, Peggy VALCKE & David STEVENS, "Réglementation des réseaux et services de communications électroniques - Perspectives européennes et enjeux pour la Belgique fédérale", *A&M* 2002, 257-272.
- ² Over de termen 'regelgeving' en 'regulering' (cf. het Franse 'réglementation' en 'régulation') bestaat heel wat verwarring (voortvloeiend uit de Engelse uniforme benaming '*regulation*'), doordat zij in de richtlijnen niet consequent of correct gehanteerd worden. In deze tekst wordt met 'regelgeving' verwezen naar algemeen verbindende normen, uitgevaardigd door de wetgevende en/of uitvoerende macht; 'regulering' staat voor de uitvoering van deze rechtsregels in concrete gevallen of het opleggen van individuele verplichtingen door een toezichthoudende overheid (zoals het BIPT).
- ³ Wetsontwerp met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatie-sector, *Parl. St. Kamer* 2001-2002, nr. 1937/1, 57 (te consulteren op www.dekamer.be).
- ⁴ Voor een kritische bedenking bij dit laatste arrest, zie evenwel: Caroline UYTENDAELE, Jeroen VAN NIEUWENHOVE & Peggy VALCKE, "De aanzet van het Arbitragehof tot een klaardere definitie van omroep: een vingerwijzing voor verdere audiovisuele ontwikkelingen", *A&M* 2001, 134-139.
- ⁵ Van de uitvoerige rechtsleer terzake citeren wij: Jos DUMORTIER (ed.), *Recente ontwikkelingen in media- en telecommunicatierecht*, Brugge, die Keure, 1996, in het bijzonder pp. 323-355; Sandro BAZZANELLA & Philippe GERARD, *Télécommunications et audiovisuel: convergence de vues*, Namur, la Charte, 1997, 268 p.; Jo BAERT, *De bevoegdheidsverdeling in het federale België – Deel 5 : Media*, Brugge, die Keure, 1999, 167 p.
Zie ook: Evaluatie van de werking van de nieuwe staatsstructuren, Verslag namens de Commissie voor de institutionele aangelegenheden uitgebracht door de heren Caluwé, Coene, Desmedt en Hotyat, *Parl. St. Senaat* 1998-99, 1-1333/1, 30 maart 1999, 457 e.v.

⁶ Zie http://europa.eu.int/comm/avpolicy/regul/regul_en.htm

⁷ Toegelicht in: Caroline UYTENDAELE, *Openbare informatie – Het statuut in een convergerende mediaomgeving*, Antwerpen, Maklu, 28-33.

⁸ Het gaat daarbij eveneens om de toewijzing van *omroep*frequenties, aangezien de richtlijnen van toepassing zijn op *elk transport* van elektronische communicatiesignalen, met inbegrip van de transmissiediensten die bijvoorbeeld lokale radio's of openbare omroepen verrichten. Dat deze omroeporganisaties dit transport uitsluitend ten behoeve van hun eigen programma's verzorgen, betekent niet dat zij geen elektronische-communicatiedienst zouden verrichten of dat hun ethernetwerk geen elektronische-communicatienetwerk zou uitmaken. De termen "gewoonlijk tegen vergoeding" in de definitie van "elektronische-communicatiedienst" (artikel 2, c Kaderrichtlijn) moeten overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie ruim geïnterpreteerd worden en slaan op elke activiteit van economische aard.

⁹ Opgemerkt moet worden dat de richtlijnen weliswaar niet verbieden dat bepaalde regelgevende taken aan een minister of overheidsadministratie worden toegekend; deze dient dan tevens als NRI bij de Commissie te worden aangemeld (artikel 3, 6^e lid Kaderrichtlijn).

¹⁰ Cf. artikel 5, 3^e lid Machtigingsrichtlijn: "*Besluiten over gebruiksrechten worden zo spoedig mogelijk, doch voor nummers uiterlijk binnen drie weken na ontvangst van de volledige aanvraag, door de nationale regelgevende instantie genomen, meegedeeld en gepubliceerd, en voor radiofrequenties die in het nationale frequentieplan een bepaalde bestemming hebben gekregen binnen zes weken na ontvangst van de aanvraag door de bevoegde instantie...*" (eigen onderlijning)

¹¹ Cf. Peggy VALCKE, David STEVENS & Jos DUMORTIER, "Juridische kanttekeningen bij de Leuvense 'Kabeloorlog'", *A&M* 1998, 192-212.

¹² Overweging 43 vermeldt daarenboven dat zij periodiek geëvalueerd moeten worden.

¹³ Het Arbitragehof heeft overigens uitdrukkelijk bevestigd dat de voorwaardelijke toegangsproblematiek – ook al raakt hij aan het mededingingsrecht en de intellectuele eigendom – een accessoire bevoegdheid uitmaakt bij omroep; Arbitragehof nr. 109/2000 van 31 oktober 2000.

¹⁴ Voor een uitgebreide juridische analyse van de bestaande en nieuwe toegangsverplichtingen bij decoders, zie: Peggy VALCKE (m.m.v. Luc VANFLETEREN), "Toegang tot digitale televisiedecoders, een kwestie van pluralisme en mededinging", *A&M* 2002, 30-53, te raadplegen op <http://www.icri.be>.